

Bir Daha İşin Düşmeyecekse İstedğini Yap

Gazneli Mahmut, imanı kavi, cesur bir sultandı. Hindistan'a yaptığı seferlerin bir türlü olumlu sonucu alamamıştı. Son seferinde ellerini kaldırarak: "Allah'ım bu seferimde muvaffak olursam elde ettiğim bütün ganimetleri yoksullara dağıtacağım" diye adakta bulundu. Savaş bitti, Sultan galip geldi. Sayısız paha biçilmeyecek ganimetler elde edildi.

Sultan vezirlerinden birini çağırarak adağı gereği elde edilen ganimetlerin hemen yoksullara dağıtılmasını istedi. Bunu duyan baş vezir ve komutanlar Sultan'ın huzuruna çıkarak "Sultanım seferler dolayısıyla hazineden büyük harcamalar yapıldı. Hazine boşaldı. Nerde ise memurların maaşlarını ödemedeki sıkıntıya gireceğiz. Hiç olmazsa ganimetlerin tamamı yerine yarısını dağıtalım, da hazineyi sıkıntıya sokmayalım." diye teklifte bulunurlar. Bu durum karşısında Sultan adağını yerine getirip getirmeme konusunda tereddüde düştü. Ve kendisine değer verdiği gönül ehli bilge Ebul Huseyn'e müracaat ederek durumu olduğu gibi kendisine anlattı ve onun fetvasını istedi. Gönül ehli bilge Ebul Huseyn sultanı dinledikten sonra: "Sultanım şimdi iki şeyden birini yapmak gerek. Eğer bir daha Allah'a işin düşmeyecekse baş vezirin dediğini yap. Yok bir zaman gelecek yine işin Allah'a düşecekse, baş vezirine uyma hemen adağını yerine getir.

Yunus: 21 " **Onlara dokunan bir zarardan sonra insanlara bir rahmeti tattırdığımızda, bir de bakarsın ki ayetlerimize hile yapmaya çalışırlar...**" Yine

Yunus: 12 " **İnsana bir zarar dokunduğunda, yan yatarken, otururken veya ayakta iken bize dua eder. Ondaki zararı kaldırdığımızda, sanki ona dokunan sıkıntıya bizi çağırılmamış gibi geçer gider...**"

Ayetlerde de görüldüğü gibi Gazneli Sultan Mahmut'un yaşadığı bu ikilemi bizler de günlük hayatta yaşamıyor muyuz? Başımıza gelen bir sıkıntı dolayısıyla ellerimizi açıp : " **Allah'ım!** " diye başladığımız dua ve yakarışlarımız, sıkıntımız geçince de bütün bu yakarışlarımızı unutuyoruz.

Hiçbir ünlü psikiyatrist bizi yaratan, bizi yaşatan Rabbimiz kadar insan fitratını bilemez. **“Verdiğinde Rabbimize şükreden, aldığında uzaklaşan veya aldığında Allah’a yalvaran, verdiğiinde uzaklaşmıyor muyuz?”**

Eğer bu dünyada Rabbimize işimiz düşmeyecekse bazılarının özendiği gibi bir hayvan özgürlüğü içinde dilediğimiz gibi yaşayabiliriz. Ama ona işimiz düşecekse ağızımızdan çıkan söz ile, attığımız adımı onun razı olacağı şekilde atmamız gerekmez mi?.

Oldukça zengin adamın biri günümüzün akıllı evleri gibi o günün şartları içinde dillere destan bir saray yaptırmış. En yakın dostunu da sarayına çağırmış. Dostu sarayı gezdikten sonra çok güzel bir saray yaptırmışsın ama duvarlarında **“ Her şey fanidir”** yazıyor.” demiş. Saray sahibi: **“ Ben öyle bir yazı yazdırmadım.”** deyince, **“ Var “** demiş, **“ Ben okuyorum.”** diyor. Saray sahibi **“ nedir onlar?”** dediğinde, Dostu:” **Doğanlar ölmek için gelirler, yapılanlar yıkılmak içindir. Hangi şey vardır ki, yapılmış ama yıkılmamış. Hangi insan var ki, doğmuş ölmemiş.”**

Dünyanın en zengin insanı Rockefeller bile üç beş defa organ değiştirmesine rağmen 105 yaşında ölmedi mi? Batmakta olan gemi ile düşmekte olan uçakta “Allah’sız” insan olmazmış.

İşte nerede, nasıl, karşımıza çıkacağını bilemediğimiz, göremediğimiz cicili böcülü mini minnacık bir canlı, zengini fakiriyle, bilgili bilgisiziyle, güçlüsü güçsüzüyle hepimizi hizaya getirmede mi?

Onun için; **“ Evvel” de Allah, “ Ahir”de Allah, Her şey yok olur. Allah Bakidir. O Haliktir, yani YARATANDIR.**